

mere skikket til at frembringe den Forvirring, som vil være dens allervæsentligste og aldeles nødvendige Følge. Det Forslag, som det ærede Mindretal har stillet, maa jeg selvfølgelig anerkende som en Forbedring; men den er saa lille, at det forekommer mig, at den ikke har stort at sige. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, behøvede neppe at tale i saa høje Toner om de Indskrænkninger, der gennem dette Forslag fremkomme i hele Loven. Det har ikke saa meget at sige, og har det noget at sige, er det kun for de Navne, der indtil Dato have eksisteret, men absolut intet for dem, der i Fremtiden blive tagne, de ville staa fuldstændig ubeskyttede. Nej, det bedrøver mig meget, at den meget ærede Ordfører, hvis Principper i denne Sag jeg saa fuldstændig kan anerkende, ikke har villet udføre disse Principper gennem Ændringsforslag, thi saa vilde vi sandsynligvis have faaet en Lov, der kunde have udført, hvad der er Meningen med denne Lov, thi Meningen er dog ikke den æstetiske, som den ærede sidste Taler lagde al Vægten paa, at man kan blive fri for saa mange Hansen'er, Petersen'er o. s. v. som muligt, Meningen maa dog være den, at man i Stedet for Fællesnavne kan faa individualiserende Slægtsnavne. Det opnaas ikke i fjerneste Maade ad den Vej, som det ærede Udvalg eller den høje Regering er gaaet. Man faar blot nogle andre Fællesnavne, som maaske lyde noget bedre end alle Navne paa sen, men for Resten bliver det Hip som Hap. At en Individualisering af Navnene paa nulevende Slægter ikke kan gennemføres til de yderste Konsekvenser, ved jeg meget vel, men den kan dog ligge til Grund for et Lovforslag, og det kan være fornuftigt og hensigtsmæssigt at indføre den her i Landet; men det kommer man ikke til ad de Veje, som Loven anviser, eller ad de Veje, som Flertallet eller Mindretallet anviser ved sine Ændringsforslag.

Jeg vil altsaa i Dag indskrænke mig til disse faa Ord. Jeg har endnu kun en Ting at sige, og det er, at det forekommer mig mærkeligt, at der i hele Loven ikke er Tale om Anmeldelse paa anden Maade end til Kirkebogen, saa vidt jeg har kunnet forstaa. Det er jo dog saa, at det baade af den ene eller den anden Grund er temmelig nødvendigt, særlig fra Justitsens Side set, at man kan finde Folk her i Landet. Intet er nemmere end at skjule sin Tilværelse, naar man blot behøver at gøre Anmeldelse til Borgmesteren eller Herreds-

fogden i den Jurisdiktion, hvor man bor, og sige: Nu vil jeg hedde det og det. Der er, saa vidt jeg ser, ikke Tale om anden Anmeldelse end til Kirkebogen. Men, som sagt, det hører mere hen til alle de Betragtninger, jeg forbeholder mig at gøre gældende, naar jeg skal til at motivere min endelige Afstemning *mod* dette Lovforslag, og det tvivler jeg ingenlunde om, at jeg kommer til.

Lohmann: Jo mere man taler om og drøfter denne Sag, desto mere indviklet bliver den, men da nu den ærede Ordfører paa et enkelt, ganske vist meget vigtigt Punkt, har indtaget et Standpunkt, som er afvigende fra Udvalgets Flertals Standpunkt, finder jeg Grund til i al Korthed at gøre Rede for, hvorledes jeg er kommen til at slutte mig til Udvalgets Flertal. Mit Standpunkt er da dette, at jeg kan slutte mig til Ændringsforslagene under Nr. 1—8 og 10—12, medens jeg ikke paa nogen Maade kan slutte mig til Ændringsforslaget under Nr. 9, som gaar ud paa at indføre en vis Beskyttelse af Navne, som indtage en mere fremtrædende Plads i Rigets Historie, og for saadanne nordiske Stednavne, der vides knyttede til enkelte bestemte Slægter. Denne Ændring kan jeg paa ingen Maade gaa med til. Ganske i Almindelighed vil jeg sige, at naar man fra Regeringen endelig en Gang modtager et Lovforslag, som er rummeligt og frisindet i sit Indhold og frit og fremadstræbende i sin Karakter, og det er dette Lovforslag, saa forekommer det mig at være meget ilde, om Folketinget vilde bestræbe sig for i et saadant Lovforslag at indføre Monopol og Beskyttelse. Alene af denne Grund er Ændringsforslaget under Nr. 9 mig ganske usmageligt. Ændringsforslaget synes mig at staa i fuldkommen Strid med de Principper, der ligge til Grund for Regeringens Lovforslag. Hvis vi tænke os Ændringsforslaget vedtaget, og der er gaaet nogle Aar, og man læser den vedkommende Lov igennem, vil man sikkert forundre sig over, at denne Bestemmelse er kommen ind i Loven. Det vil en Dag komme til at staa ikke som en ny Lap paa et gammelt Klædebon, men som en gammel Lap paa et nyt Klædebon, thi det er noget gammelt, man har gravet op ved dette Monopol eller denne Beskyttelse. Alt dette med Navnet har ikke saa meget Betydning, som den ærede sidste Taler tillagde det; paa ingen Maade. Det er ikke Navnet, der individualiserer Slægten, men man kan snarere sige, at